

יוסף – עבי נייפלד וצאצאיו

תוספת לפרק א' של הספר

"סבתא פנינה כרמון ומשפחתה מצד אביה"

אתר (google)carmonia.net

תגליות ותוספות למשפחות

יוסף – עבי נייפלד (יוסף צורף, יוסל קיבע'ס או יוסל עקיבע'ס)
ישראל – מרדכי נייפלד

ויוסף- חיים פרל.

וצאצאיהם-

וכיצד קבלו שתי בנות דוד את שם המשפחה פרל.

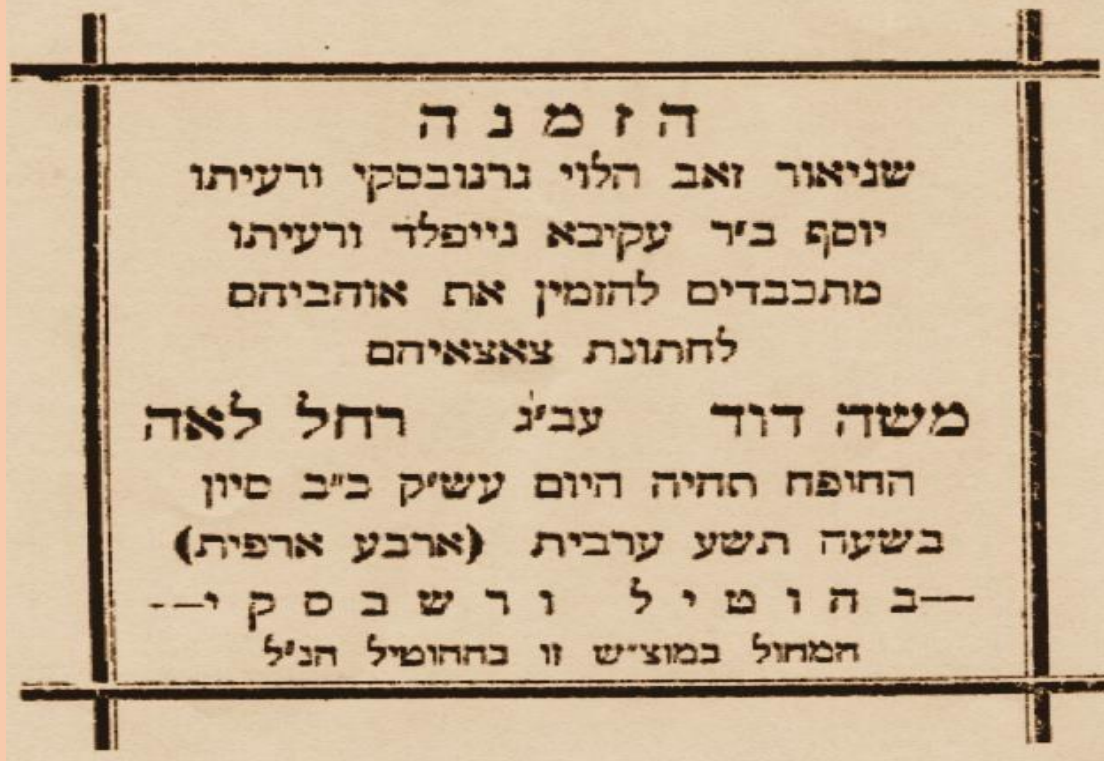

יוסל נייפלד, אשתו חנה- דבורה וחלק מבני משפחתם.

(ותודה לנין בנצי אמיתי)

כתבו מ'כה ובת'ה כראון

אוקטובר 2016

הזמנה זו שלבנו בספרנו העוסק במשפחת אביה של סבתא פנינה כרמון ומשפחתה מצד אביה.

אז סברנו משום מה כי משה דוד הוא היה בנו של יוסל נייפלד.

למרות שרחל לאה היא זו שהייתה בתו.

לא התעמקנו יותר מדי בשאלת צאצאיו והסתפקנו באותו שלב ביוסל ודמותו המעניינת.

והנה לפני מספר ימים שוחחנו בנושא והחלטנו כי הגיע הזמן להשקיע מאמצים ולנסות לבדוק לאן נעלם נפתלי נייפלד (שנולד בשנת 1870 או 1872) (נפתלי היה בנם של עקיבא וחיה. נפתלי והיה אחיהם של דינה, חנה, יוסל, מוטל ואסתר.

שמו של נפתלי מופיע בעיתונות ובמסמכים שונים ידוע גם שהיה נשוי ואב לפחות לבן אחד אלא שמאז לא נזכר שמו יותר. ראו ספרנו על סבתא פנינה כרמון עמ' 53, 89-91.)

ניסינו לבדוק אולי נפטר בצעירותו, שאלנו בני משפחה שונים אודותיו אך לא היה אחד שהכיר את שמו.

וכך לפני מספר ימים החלטנו להתעמק יותר.

את נפתלי ומשפחתו לא גילינו עדיין אך מהר מאד הגענו לצאצאיו של יוסל ומוטיל וסיפור על אדמו"ר נערץ בירושלים, על חסידיו מבני המשפחה ועל סיוע שניתן לשתי בנות דוד מהמשפחה ולבעליהן כדי למנוע מהם גירוש מהארץ.

למעשה אין מדובר בתגליות חדשות.

החומרים והמפתחות עמדו מול עינינו כאשר כתבנו את הספר על משפחת אביה של סבתא פנינה.

אלא -שככל הנראה -שאפנו אז לסיים את הכתיבה לא להתעכב יותר.

הספור הובא בספרנו והיה כלול בזיכרונותיה של יהודית אצילי -בתה של דינה ואחייניתם של יוסל ומוטיל.(עמ' 267-268).

בני המשפחה וביניהם יוסף חיים פרל בעלה של חנה בתה הבכירה של דינה אחותם של יוסל ומוטל היו חסידיו של הרב הכריזמטי מרדכי טברסקי שכונה בפי כל ר' מוטאלע."(או בשם החיבה רבי מוטל"ה)

(על ר' מוטל"ה נרחיב בהמשך)

אצל מוטל"ה הייתה מבשלת, גיורת, שהייתה סבתם של ילדיו של מוטל' ניפלד וביניהן הבת יהודית .

כלומר מוטל ניפלד אחיו של יוסל היה נשוי לבתה של אותה גרה. שם אשתו, בזיווג השני או השלישי של הרב מוטל"ה היה ציזה -חנה אשר הייתה בת -דודו. ציזה נפטרה בט"ו בתשרי תרע"ט. ומוטל"ה, ביום י"ז באייר תר"פ .

ייתכן שחמותו הגיורת של מוטל' ניפלד שהייתה מבשלת בבית הרב טברסקי שירתה בבית הרב גם בימי אשתו ציזה ועד למותו.

על המאכלים בבית האדמו"ר וטיבם, אשר ניתן להניח כי היו גם תבשיליה של אותה מבשלת- כתבו באתר "מצבות מדברות" בכתבה מיום 14/4/2014—"מרדכי טברסקי האדמו"ר הנרצח"- עודד ישראלי וצמרת אביבי:

"החסידים	הסתופפו	סביב	אדמו"רם, ר' מרדכי הביטו	במעשיו
ובאכילתו, ומאחר וייחסו סגולה לשיירי מאכליו, ליקטו אותם				
וחילקו ביניהם בעת ה'טיש'. יין חריף מתוצרת בית "מיט א שטיקלע				
הערינג" [עם חתיכת דג מלוח] ומיני מאפה כמו אלה ששהו ממוצאי יום				
ששי בתנור : החמין [= צ'ונט] (טשולנט) (מאכל עם תפוחי-אדמה עם				
בשר שומני [שפונדרה], גריסי פנינה [פעראל-גריוסן] ועם				
'בעבאלאך' [שעועית לבנה גדולה] עיתים הוסיפה 'הבעלבוסתה' פרוסות				
עצמות עם מיח, ובעונה הוסיפה מעט פלחי 'גוטעס' [חבושים] מקווקז ;				
ובתוכו התבשל לאיטו גם ה'קישקע' - מעי גס של בקר לתוכו דחסו				
בבצל מטוגן, קמח, שומן אווז [שמאלץ] ונתפר בחוט משני צדיו; ושזה				
לא נמצא, דאגה ציזה-חנה שיהיה 'הלזעלע' מעור גרון של תרנגולת .				
והעיקר ה'קיגל' -ה'מעהל קיגל' - כופתאות בצק שהתבשלו כל השבת				
בתוך חמין. בתום ה'טיש' נפרדו ממנו חסידיו בברכת 'לחיים' ובלחיצת				
יד. "				

רחל לאה בתו של יוסל ויהודית בתו של אחיו מוטל נישאו לשני אחים לבית גרנובסקי.

שמו המלא של בעלה של רחל לאה כולל שם אביו מופיעים בהזמנה לטקס הנישואין.

א': ישנה עוד דמות שרצייתי לשאול אותך עליה. זה הרבי ר' מוסקה.
אמא: הרבי ר' מוסקה היה מאחת העיירות. ודמה לי שגם כן מיאסי בדומניה. הוא בא ארצה ונחאר כך
שהסבחיית אצלו בבית היתה גרה. מי זאת היתה זאת היתה סבתא של יהודית פרל.
א': בת דודתך
אמא: כן. הרב דודה שלי. מוסק. הפעשער מוסק היה האידים של זו שדהיתה סבחיית אצלו. בדרך כלל
הגרות היו מאד מאד דתיות. היו שתמרות מאד על הדת והרבי ר' מוסקה זה. כל מוצי'ש. החסידים שלו.
שגם הגיס שלי. יוסף חיים פרל היה ביניהם. והוא... אבל איך בא פרל? הלא זה גם כן לא היה השם
שלהם. הוא נתן להם את הפספוס שלו בשם פרל כדי שלא ידעו שהם בין אלה שגורשו.
א': גורשו ונחזרו עם פספוס מזוייף?
אמא: מזוייף. כן. עד היום חזה הם ישראלים פרל.
א': ומה היה שםם לפני זה?
אמא: אני לא זוכרת את שם משפחתם לפני זה. היו שני בנים. היה הבגל של יהודית והיה עוד אחד.
הבגל של בת של הפעשער יוסל. אז היו הלא משפחות מתחתנות אחת עם השניה.
א': מה היה המיוחד בדמות הזאת של הרבי ר' מוסקה שמעתי עליו מפה ומשם ו...
אמא: המיוחד בו היה. שהוא היה אדם כשר ומאד מאד מסודר. לא היתה לו אישה. היתה רק הגרה
הזו שטכדה אצלו.
א': סיפרתי לך את הסיפור שפעם שמעתי עליך
אמא: לא.
א': בחורי הישיבה רצו לעשות צחוק ממנו. את זה שמעתי משמואל ספרא. בחורי הישיבה רצו לעשות
ממנו צחוק ובשבת בבוקר נעמדו מתחת לחלון שלו והחזיקו לצעוק "משיח איז געקומען! משיח איז
געקומען!"
הוא פתח את החלון. הוציא את הראש ימינה ושאלה. ריחח באוויר ואמר: "עם שמעקם נישם מיס
משיח?"
אמא: הוא היה אדם מאד נחמד. מאד. היה עושה הרבה צדקה.
א': אם יוסף-חיים היה מהקדילה שלו, אז הוא היה צריך להיות מתנגד.
אמא: בסך. הוא לא היה חסיד.
א': לפי הדמות היה מתאים לו להיות חסיד.
אמא: הוא היה מתנגד. כן. יוסף-חיים. כל מוצאי שבת היה לוקח את הילדים שלו והולכים לרבי ר'
מוסקה ושרים את כל השירים שהם למדו בערב שבת מהתמורות התדכיות. הם כולם היו בעלי קולות
נהדרים.
א': את השירה אצלם בבית אני עוד זוכר.

יהודית אצילי מספרת על הרב מוטל'ה וקשריו למשפחה

מדובר באדמו"ר החסידי מרדכי טברסקי שנפצע קשה ומת לאחר יסורים
רבים במאורעות 1920.

היה מקובל מאד על כל הציבור האשכנזי בירושלים.

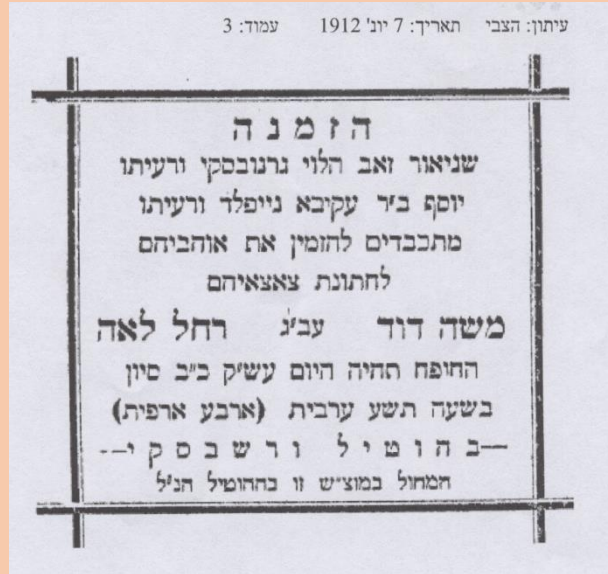
מודעת הנישואין של רחל לאה יחד עם זיכרונותיה של יהודית כשלכל זאת
מצטרף ידע אישי של בני המשפחה- פתרו את רוב הסיפור.

יהודית נישאה לאח אחר שמשפחתו הכירה אותו אחר כך בשם מנדל פרל.

שני אחים לבית גרנובסקי שהיו ככל הנראה גם הם מחסידיו של מוטלע נישאו
לשתי בנות דוד:

האחת (רחל לאה) או כפי שכונתה רחל -לייקה) שהייתה בתו של יוסל (יוסף
צבי נייפלד).

השניה -יהודית-בתו של מוטל (ישראל מרדכי נייפלד).

בהודעה על נישואיה של רחל לאה שנערכו במלון ורשבסקי בשנת 1912 מופיע החתן בשם משה דוד גרנובסקי אך למרבה הפלא הכירו אותו כולם בשם דב פרל וכך נקראו גם ילדיו.

שני האחים שהיו ככל הנראה אזרחים רוסים נדרשו כפי הנראה על ידי השלטונות הטורקיים בתקופת מלחמת העולם הראשונה להתעתמן ולא-יגורשו מן הארץ.

יהודית אצילי מספרת לנו כי לעזרתם חש יוסף חיים פרל שאשתו הייתה בת דודתם של רחל לאה ויהודית והוא נידב את זהותו ושמו ואולי גם מסמכי ילדיו שנפטרו לשני האחים.

יוסף חיים פרל היה אזרח אוסטרו הונגרי. נתינים אוסטרו הונגרים היו בעלי בריתם של התורכים ועל כן לא נדרשו להתעתמן ולא עמדו בפני סכנת גירוש. כך קבלו שני האחים גרנובסקי את שם המשפחה פרל.

בעלה של רחל לאה נקרא בשם דב פרל ובעלה של יהודית בשם מנדל פרל.

גם יהודית בתו של מוטל הייתה מוכרת כיהודית פרל ובעלה כמנדל פרל. כך מוכר גם נכדם של יהודית ומנדל - איש עסקים מוכר מאד.

איש העסקים המוכר אביעד פרל נכדם של יהודית ומנדל פרל –נינו של ישראל מרדכי נייפלד גם הוא לבטח אינו יודע כיצד הפכה משפחתו פתאום למש' פרל

קברי בני משפחת פרל

**קברי משפחת יוסף חיים פרל שתרם את זהותו לאחים
גרנובסקי ולבני משפחותיהם**

(עמ' 213)

על חנה אשת יוסף חיים פרל עמ' 201-213

ילדיהם הראשונים של חנקה ויוסף חיים פרל - יצחק ישראל שנוולד ב-1908
 וגפטר ב-1916, בנימין אנשיל שנוולד ב-1910, משה גרשון שנוולד
 ב-1913, ועזריאל שנוולד ב-1916, שני הילדים האחרונים נפטרו בהונגריה
 לשם נסעה חנקה עם הילדים כדי להביא משם את חמותה ובינתיים נתקעה
 שם בגלל המלחמה ולא יכולה הייתה לחזור.
 הילדים סבלו חרפת רעב ושני הקטנים לא הצליחו לשרוד רק בנימין נשאר
 בחיים ועימו חזרה חנה ארצה.
 לאחר שחזרה ילדה את אברהם בשנת 1921, את יהודית שנוולדה ב-1926
 ונפטרה בגיל עשרה חודשים (ט' תמוז תרפ"ו) ואחר כך את חיה.
 גם אברהם וגם חיה נולדו חולים ומתו בצעירותם..
 חיה הותירה אחריה שתי בנות קטנות ובעל.
 הסבא והסבתא חנה ויוסף חיים אמצו וגדלו את הבנות הקטנות עד
 לפטירתם.
 מכל ילדיהם האריך ימים בן אחד בלבד - בנימין - שזכה לראות גם נכדים.

204

בני המשפחה הוותיקים ידעו עובדות אלה כפי שנראה בזיכרונותיה של יהודית אצילי בתה של דינה אחותם של יוסל ומוטל. (הזיכרונות מופיעים בפרק נפרד בספרנו על סבתא פנינה ומשפחת אביה עמ' 251-273)

בחלוף השנים נשתכחו העובדות ורוב בני המשפחה הצעירים יותר אינם מודעים כלל ואינם יודעים מי היה יוסף חיים פרל שהעניק להם את זהותם.

גם צאצאיו של יוסף חיים עימם שוחחנו אינם יודעים דבר על הפרשה(על יוסף חיים פרל ומשפחתו תוכלו לקרוא כאמור בספרנו בעמודים 200-213).

כך נושאים בני המשפחה את השם פרל עד עצם היום הזה כאשר אינם יודעים על הפרשה ועל יוסף חיים שתרם להם את זהותו.

לא נוכל להמשיך בהסברינו לפני שנתוודע לדמותו של האדמו"ר מרדכי טברסקי שכל המעורבים בפרשה היו חסידיו.

האדמו"ר הנרצח מוטל'ה טברסקי מרחמסטריווקא

(מתוך אתר הר הזיתים)

אדמו"ר הנרצח מרדכי טברסקי

ירושלים 1903

"האזהב ישראל, כינויים שונים ומשונים נוצרו לאדמו"רי החסידות במהלך הדורות, "תינוק – "הינוקא" ואפילו "הסבא קדישא", "המלאך"

כבר בחיי ר' מרדכי טברסקי נולד בשנת ת"ר (1840), כבן שני של האדמו"ר ר' יוחנן לאחר פטירת אביו בתרנ"ה (1895), מילא את מקומו באדמו"רות. בשנת תרס"ו (1906), בגיל שישים ושש, החליט ר' מרדכי להיות הראשון מבין אחיו לעלות לארץ והשאיר את בנו כאדמו"ר תחתיו. בבואו לארץ החליט לחדול מהנהגת חסידים ולהתנהג כאדם פרטי, והיה מוכר בתור 'האדמו"ר ר' מוטי' מרחמיסטריווקא מכריו ואוהביו דאגו לסדר לו תמיכה כספית נאה, אך ר' מרדכי נטל רק את הנחוץ לו לקיומו, ובכל ערב חג חילק את מותר הכסף לכמאתיים עניים. אולם גם בירושלים המשיכו לשחר לפתחו חסידים, ואף מאנשי ירושלים "החופשים בדעותיהם" שהתפעלו למצוא אדמו"ר המתרחק מגינוני הרבנות, ובעל ידע לא מבוטל בענייני העולם הזה. ר' מרדכי אהב את ארץ ישראל אהבה אף בימי מלחמת העולם הראשונה, כשהפצירו בו מקורביו לחזור לחו"ל, הגיב "מוטב לי לסבול ובלבד שלא אצטרך, חס וחלילה לעזוב את הארץ". בשונה מיהודים רבים שחששו, ויותר ר' מרדכי על נתינתו ו"התעתמן", וכך מנע מעצמו את גזירת הגירוש בתור נתין אויב, ונשאר בירושלים כל ימי המלחמה הקשים ונשא עם הציבור בכל ייסורי הרעב והמחלות. עם כיבוש ירושלים בידי הבריטים, הגיש ר' מרדכי ציור מעשה ידיו לגנרל אלנבי, (במקומות אחרים נכתב כי לא מסר את המתנה בסופו של דבר)

ע"פ "דואר היום" 5/7/1920 הופיע בציור שועל ובפיו ארנבת. הציור היה עשוי נחושת ועל השועל היה רשום באותיות עבריות "מרדכי בן הרב מרחמסטריוקה כעת בירושלים עיר הקודש".

דרכון עותומאני

האדמו"ר רבי מרדכי טברסקי מרחמסטריוקה

ציור זה שהכין לגנרל אלנבי היה אחד מתוך פרטי אמנות רבים שהאדמו"ר הכין במו ידיו. כבר בצעירותו הורה לו אביו להקדיש זמן מה כל יום לענייני העולם הזה בכדי שלא ישקע מוחו בדביקות מרובה.

ר' מוטל'ה היה ידוע בענוותנותו הרבה וסרב להיקרא רבי אלא בשם "בן רבי" ר' מרדכי הצעיר התמחה בהנדסת חשמל, ושלח ידו גם באמנויות, והיה מגלף חפצי נוי בכסף ונחושת בכישרון רב. בשנת תר"פ (1920) חלו חג הפסח וחגיגות נבי מוסא באותה עת. הערבים, בשובם מנבי מוסא לירושלים, פרצו אל רחובות היהודים, השתוללו, הרסו שרפו ותקפו את שכניהם היהודים, אנסו ורצחו. את ר' מרדכי מצאו הולך ברחוב בעיר העתיקה בדרכו לכותל המערבי עם משמשיו, והתנפלו עליו ופצעוהו, בתחילה התאושש מפצעיו אולם סירב לברך "הגומל" באומרו "איני יודע אם צריך אני לברך את ברכת "הגומל", ראשית מפני שמסופקני אם אשאר עוד בחיים אחרי המכות הנוראות שקבלתי בעת הפרעות, ושנית המכים לא היכו אותי כי אם באשר יהודי אני והעם היהודי עוד טרם נרפא ממכותיו הנוראות שקבל בימי הפרעות", ור' מרדכי גסס מפצעיו למשך כחודש, ובי"ז אייר נפח את נשמתו.

קברו של

האדמו"ר רבי מרדכי טברסקי

בעת הלווייתו הוכרז על ביטול מלאכה ברחבי העיר, והספידוהו רבנים מכל קצוות הקשת – הרבנים קוק, זוננפלד ודיסקין, וכחמשת אלפים איש ליוו אותו למנוחתו האחרונה – לחלקה שקנה בהר הזיתים, שם נקברו לאחר מכן גם אחיו האדמו"ר ים לבית רחמיסטרביקה וטולנא. בתקופת שלטון הירדני נהרסו כל המצבות בחלקה, וכיום ניתן לראות באוהל רחמיסטרביקה רק את המצבות המשוחזרות של האדמו"רים, אולם בפינה ניצב לו שבר של מצבתו של ר' מרדכי, שנחקקה על עמוד מבניין עתיק. ר' מרדכי היה תמה על המשכימים לפתחו באומרו "אינני בעל תפילה, אינני מגן ואינני אומר תורה, אבל הנני מקבל עלי כל יום לפני התפילה מצות 'ואהבת לרעך כמוך' ואני אוהב כ"א מישראל וממילא גם הם אוהבים אותי". דמות דיוקן זו ניכרת בחותם הכסף שעשה לעצמו "מרדכי טווערסקי, גימטרי' כמים הפנים אל פנים כן בלב האדם לאדם" נשותיו: **מרת מרים** (זיווג ראשון) – בת ר' דוד מטולנא שהיה דודו – נפטרה בדמי ימיה בשנת ר'תרכ"ב, **מרת טראנא** זיווג –שני, בת ר' חנינא ליפא שפירא מז'יטומיר, מרת **ציזיא חנה**, זיווג שלישי – בת ר' דוד מטולנא.

ציזיא הוא שם אשתו השלישית (לפי הערך של "עיר דוד")

על פי ה"ויקיפדיה" נישא בשנית לציזע בתו של דודו ר' דוד מטולנא

יתכן ועל שמה נקראת ציזה קלטר לבית פרל.

רשימת הפצועים . בידם? הראשון - Article

35	נסיים פרץ	36
36	משה כהן	42
37	צרה שינדל	60
38	שבעון סמט	30
39	אברהם ארוסתי	50
40	יחזקאל חסדוב	54
41	יהודה נבאי	62
42	יעקב קסלמן	30
43	ברוך כהן 15	15
44	יעקב בכר צליח	23
45	סלימן יעקב אל קסררי	25
46	יקותיאל קלדרון	55
47	אליהו פצצי	22
48	יחיה אברהם פלוח	40
49	משה נאחניני	48
50	יעקב יעבץ	38
51	יעקב שפר	38
52	יעקב בנונישתי	40
53	יצחק משה לוי	40
54	אברהם אלכרנס	25
55	יוסף בזמן	30
56	נחמן לוי	27
57	משה בראילובסקי	21
58	אברהם עפלמן	45
59	פובה ביגלור	64
60	אברהם שכטר	22
61	יוסף ניפלד	62
62	מק (חיל כריצי 36 R. A.)	

בפתיח 62 איש נאשה

רשימת הפצועים . בידם? הראשון - Article

עיתונות יהודית היסטורית
Historical Jewish Press

עיתון: דאר היום תאריך: 6 אפר' 1920 2
רשימת הפצועים ביום הראשון

שנותנה להם עזרה עיי בית

החולים של רוטשילד (הרסה)

1	יעקב ארויסתי	בן 46 שנה
2	משה בן יהודה קס' לי	17
3	שאול לוי	20
4	יחזקיהו יעקבוב	15
5	אסתר יעקבוב	48
6	חיים פכר	27
7	יעקב רקנתי	25
8	רחמים שלם כהן	60
9	חיים הירש אייך	47
10	מאיר אפלבוים	60
11	מנדל וקשר	33
12	יעקב חסקי	22
13	זלמן פולק	19
14	רחל שכטר	60
15	פרדל שפירא	35

"דואר היום"

6/4/1920 יוסף ניפלד נפצע אף הוא באותו היום.

האם נפצע אולי בנוסותו להגן על הרב?

הצהרת כפרור, שקבלה גם את הסכמתן של כל ממשלות ההסכמה והסכמתו של נשיאנו וידסון פה אחד יהיה: לכוון בית לאומי לעם ישראל בארץ ישראל.

הגאון ר' שמעון שקפ רב ור"מ מכרינסק נתקבל דר"מ בבית מדרש לרבנים בהורדנא.

יליד עירנו הרב אריה לייב רלכ"ג נמנה לרב בעיר קיני אילנד באמריקא.

אברות:

הרב ר' מרדכי טברסקי ז"ל

ביום ד' י"ז אייר נפטר בעירנו הרה"צ ר' מרדכי טברסקי שהיה ידוע בשם: "האדמו"ר ר' מויסילי מרחמסטרובקה" — אחרי סבלו משך חדש ימים יסורים נוראים מפצעיו הקשים שנפצע בימי הפרעות בעירנו.

המנוח היה בנו של הצדיק ר' יוחנן מרחמסטרובקה וחתנו של ז"ל מטולנה, אחרי פטירת אביו נהל הוא את הרבניה יותר מארבעים שנה, בשנת תרס"ה בא ירושלה על מנת להתישב בה כאדם פרטי, מדותיו התרומיות והתרחקותו מכל עסקנות צבורית חבירו מיד על כל בני עירנו, ורכש לו מעריצים רבים, בכל איפיו ותכונותיו של האדמו"ר נתגלה המחשבה הבהירה וההרגשה הרקה והערה שר האמן שבו, עיד בימי ילדותו נתגלה בו כשרונות אמנותיים מצוינים הרגשתי הרקה והחריפה באמנות הכיור והציור הפליאה אמנים רבים, בחדר מיוחד בביתו נשארו ממעשי ידיו הרבה דברים שונים של אמנות, יקירי ערך מאד.

ראוי לציין גם את אהבתו הגדולה של המנוח לארץ ישראל בתחלת המלחמה יעצוהו לנסע על זמן המלחמה לחי"ל ולא יקבל עליו את הנתינות העותמנית, והוא לא רצה אף לשמוע, מיסב לו — אמר האדמו"ר — לסכול ובלבד שלא אצטרך ח"ו לעזוב את הארץ.

אחר הכבוש הכריזו יוצירי הגדוד העברי הכין בידיו מתנה למסור להמצביא הראשי לורד אלנבי, המתנה מצמינה באמנות היפה אחרי גמרו אותה הראה אותה להמושל הצבאי ואמר לו כדברים האלה: כלנו מחייבים להראות את הוכתנו למולדת, הנה ניסד גריר עברי למסור את נפשי בעד המולדת, אני כבר בן שמונים שנה, אין לי איפוא כל אפשרות לעזור את המולדת באופן אחר כי אם במתנה הזאת בהכנתי בעצמי למשחרר מולדתנו.

עוברות

הרביר

נב

עוברות מעשית אלו מבליטות דין את רגשותיו הקדושים ונשיותיו לתנועת התחיה של עמנו.

ביום א' דחומ"פ — יום הראשון לפרעות עור טרם נתדעו המהומות בעיר, נסע האדמו"ר — כמנהגו בכל חג — בלויית נכדיו לכותל המערבי, כשהגיע העגלה לפני ישיבת תורת חיים התנפלו עליהם הפורעים ופצעו פצעים אנושים. ימים אחרים אחרי הפרעות הרגיש האדמו"ר את עצמו מעט יותר טוב, ובכ"ז אמר: איני יודע אם צריך אני לברך את ברכת "הגומל" ראשית מפני שמסופקני אם אשאר עוד בחיים אחרי המכות הנוראות שקבלתי בעת הפרעות, ושנית המכים לא כונו אותי כי אם באשר יהודי אני, והעם היהודי עוד טרם גרפא ממכותיו הנוראות שקבל בימי הפרעות בחגי הפסח. זקן ושבע ימים (קרוב לתשעים שנה) היה האדמו"ר במותו, אבל מותו הסרגי בתור קרבן הפרעות עשה רושם מרבה נורא על כל בני עירנו, מטעם הרבנים הוכרזה החלוייה ובטול מלאכה וקהל עצום כחמשת אלפי איש מכל העדות והשרדות השונות שבעירנו בתוכם כל גדולי הרבנים של האשכנזים והספרדים, חברי ועד הצירים התאסף על יד ביתו לחלק לו את הכבוד האחרון.

המנוח השאיר אחריו שני בנים אחד מרחמסטרובקה במקומו, והשני ר' "פיוק" באוסטריה חתנו של הרבי מסנק.

במשך זמן האחרון נפטר בחור"ג הרבנים הנאונים האלו: במינסק: הגאון ר' יצחק רד"ק בני שר הגאון הנידע ר' דוד טבל.

בלודז: הגאון אליהו טרוסטמן, אשר נחשב מגדולי הרבנים בפולין.

בפילדלפיה: הרב יוסף גרוסמן אשר שמש עשרים שנה ברכנות בעיר זו, היה אחד מהעסקנים הראשיים באגודת הרבנים באמריקא, מהמעשים לציון וחבר המורחי.

"הדביר" 1920 - על הרב טברסקי

בעיתון "דואר היום" 1920.5.7 תוקן שם הבן לפנחס (פינלי) חתנו של הרב מבעלז. יש לציין כי הרב מוטל'ה היה במותו כבן שמונים ולא תשעים.

צאצאי משה דוד גרנובסקי שהפך לדב פרל

בגלל פחד מגירוש מן הארץ נעזרו במסמכיו של חסיד נוסף של מוטאלע טברסקי (שאשתו הייתה בת דודתם של שתי הנשים) והחליפו שם משפחתם לפרל וכך נקראים צאצאיהם עד עצם היום הזה

איש העסקים המוכר אביעד פרל נכדם של יהודית ומנדל פרל-נינו של ישראל מרדכי נייפלד גם הוא לבטח אינו יודע כיצד הפכה משפחתו פתאום למש' פרל.

על פי ספרו של בן אריה הרי בשנת 1939 התגוררו יהודית ומנדל פרל עם עוד שלוש נפשות (כנראה ילדים) ברחוב רש"י 29 (פרי חדש 70) (בן אריה עמ' 1662 "ירושלים היהודית בתקופת המנדט") לפי בן אריה היה מנדל כנראה שותפו של אסטרייכר במפעל החשמל שלהם ברוממה (בן אריה עמוד 551).

הקשר בין המבשלת הגיורת של רחל-לאה-"ציזה".

שני אחים לבית גרנובסקי נישאו לשתי בנות דוד לבית נייפלד.

בתרשים זה אנו מביאים השערה לגבי מקור שמה של ציזה קלטר לבית פרל.

אביעד פרל: נכדו של מנדל פרל - חבר דירקטוריון בחברות הבאות:

מפת קשרים דינמית	תפקיד	תחום	שם	לוגו
חברות פרטיות				
	דירקטור		א.ג.מ קפיטל השקעות בע"מ	
	דירקטור		א.ר.מ.א נכסים בע"מ	
	דירקטור	סוכנים ומנהלים של נכסי דלא ניידי	א.ש.ג.ן השקעות וניהול נכסים בע"מ	
	דירקטור		חברת ש.ל.פ. שותפות בנכסים בע"מ	
	דירקטור		טווינס הגבעה נכסים בע"מ	
	דירקטור	חברות החזקות	מיפר - פרל-מילוא בע"מ	
	דירקטור	שירותי שמירה	סער שמירה ושירותים (ירושלים) בע"מ	
	דירקטור	חברות החזקות	סער שמירה ושרותים (1986) בע"מ	

משפחת יוסף -צבי נייפלד

עץ המשפחה החלקי של יוסל נייפלד
על הבן חיים איצ'ה איננו יודעים דבר
כך אולי גם על ילדים אחרים.

יוסף צבי נייפלד

שורה-ציל

חיים -
איצ'ה

רחל לאה נישאה למשה דוד גרמבסקי
(דב פרל)

ששנה ורסטק-אחית
נישאה לאהרן ורסטק

אסתר

סימה-נישאה ליעקב האכמן

ציה קלטר

מיכאלה
בלצמן

שרה
זליבסקי

עקיבא
פרל נשוי
לרינה

חיי
ורסטק
נישא
לשולמית

אברהם
ורסטק

שמחה
ורסטק
נישא
לחביבה
זקל"ל
לאריאל

שני
אחים
נפטרו
צעירים

איציק -
נהרג ב-
1948

שמחה
הרם

ענת
פרבר -
קלטר

דני קלטר

שרונה
סמפקוב
סקי
זאביק

מירה,תום
י חנה
הרצמן

טלי
ברנד
אורלי
אברהם
זלי

אפיר,
רותה,
אושרי
(בת)

דניאל
1954
נפטר
בן ציון
1957
תמו-196

אייל,אירי
ס-
אנה,מאיה
עליא,עד
1

טל קייתי
ועד שתי
בנות

יהונתן
אלון יעל

ילדי
דניאל-
שי
ילדי
תמו-
יעל,דנה
גולדשייד

תוך כדי עיסוקינו בגלגולו של השם פרל הגיע מיכה ושוחח עם רבים מבני משפחתו של יוסל נייפלד.

היה מרגש לגלות דמויות כל כך מעניינות אשר חוטים נסתרים וגלויים מחברים ביניהם .

לא גילינו את כל בני המשפחה אינינו יודעים דבר על הבן חיים איצ'ה ואולי על אחרים שעזבו ככל הנראה את הארץ לדרום אמריקה.

פנינו לחברת קדישא בברזיל ובארגנטינה בבקשה לסיוע.

אולי יתמזל מזלנו ונעלה על עקבותיהם ואולי גם על עקבותיו של נפתלי אחיהם של יוסל מוטל והבנות חנה, דינה ואסתר.

יוסל נייפלד סיפורים נוספים עליו

בתחילת חיפושינו הנוכחיים הגענו לעוד שני סיפורים השופכים אור נוסף על דמותו המעניינת של יוסל.

מסיפורה של יהודית אצילי למדנו על הקשר המיוחד שנרקם בין יוסל ובין יצחק בן צבי בכובעו כחוקר תולדות הישוב.

בתו של יוסל – שושנה ובעלה אהרון וורטמן בקרו באחד מחגי הסוכות (שאז בית הנשיא פתוח למבקרים) את בן צבי – כאשר הציגו את עצמם- בן צבי התרגש מאד חיבק ונישק אותם.

יהודית אצילי מספרת כי בן צבי הרבה לטייל עם יוסל בעיר העתיקה וסביבותיה. עבורי סיפורים אילו מרגשים במיוחד.

התגוררנו מול ביתו של בן צבי שהוא ואשתו היו חברי משפחה קרובים.

כילדה הייתי משחקת הרבה בבית הנשיא עם נכדותיו.

בן צבי בספרו "נדחי ישראל" בפרק הדן ביהודי חייבר מספר על יוסל:

ח'ייבר הוא שמו של נווה מדבר אשר נמצא כ-150 ק"מ מצפון לאל-מדינה אשר בערב הסעודית. במקום ישבו שבטים יהודיים במהלך שנים רבות, ככל הנראה עוד מתקופת המקרא, עד עליית האסלאם וכיבוש המקום על ידי מוחמד וצבאו בשנת 629 במסגרת קרב ח'ייבר. בעקבות זאת נהרגו חלק מהתושבים, והשאר גורשו מחצי האי ערב.

במשך מאות שנים היה נווה המדבר מקום מנוחה לשיירות אשר חצו את המדבר. במקום התפתחה התיישבות סביב סדרה של סכרים עתיקים שנבנו

כדי לאצור את מי הגשמים. עצי תמר צמחו במקום, שהפך למרכז גידול ושיווק תמרים.

2. עדותו של ר' יוסל קיבע'ס, יהודי ישיש מילידי ירושלים (יוסף צורף), שהצטיין בכוח זכרונו והיה עד חשוב לפני וועדת הכותל המערבי. מפיו רשמתי את הדברים האלה בשנת תר"ץ:

'בימי נעורי עברתי במדבר והגעתי למדאין צאלח. מזה והלאה אי-אפשר ללכת—לא ליהודי ולא לנוצרי. עסקתי אז במכירת-תבן, והייתי שותף ל'הולו'-באשי'. תפקידו המיוחד של הולו-באשי היה להביא מדי שנה את המחמל (משאת דתית למכה). שנה אחת הלווייתי לו אלף לירה מהכסף שהיה בידי ר'

ישראל-בר פרומקין. ישראל-בר נסע לדמשק, ואני ישבתי בסאלט. כל שיח', וסתם בדווי חשוב, היה מקבל 'צוררה' ('כיס'). הממשלה הציעה לנו, שנלווה לה אלף לירה, והסכמנו. מוסא פרחי מדמשק היה הגזבר והזמינני לנסוע אתו. נסעתי לתחנת ג'רש. כשהגענו היתה שם מחלוקת בין שתי מפלגות, והם ירו זה על זה. בינתיים באנו עם הקופה שלנו ונסענו לאוהל של הולו-באשי אשר שלח אנשים לקראתנו. מצאנו אצלו איזה כומר או בישוף אנגלי. בחברת הבאשי דברנו עם אותו כומר על-דבר יהודי ח'יבר, והכומר אמר את הדברים האלה: 'אני ראיתי בעיני רק אחד מהם! אמר הולו-באשי: אתה ראית אחד—אני ראיתי שלושה. לבושם עור, אין עליהם דברי ארג. רוכבים הם על סוסים בלי אוכפים, כולם גבוהים, עיקר נשקם רמחים ארוכים, והם צועדים מעדנות (בגאווה), ואומרים, שהם יהודי-ח'יבר. הדרכים שם מסוכנות, וכשהורגים איש פותחים בטנו.—יסבתו, אמצא יג'ישתו (ישבתו בשבת, אבל ישודו)—כך אמרו הבאשי והבישוף. ואמרו, שבשבת בקרם על ידם, ולא יצאו למרעה'.

עמודים 87-88 "נדחי ישראל"

עניין שני (הופיע לאחרונה בפורום "אוצר החכמה" והסתמך על ספר באנגלית של נתנאל דויטש שהתבסס על רשימה באידיש של מנשה אונגר) כאן מסופר על יוסל כמי שהכיר את הבתולה מלודמיר ותאר אותה .

אנו לומדים שוב ושוב על זכרונו, אבחנתו וכושר הניתוח שלו.

אדם רציני ומעניין שקיבל בצורה יפה ומעניינת את תכונותיה המעשיות של אימו
חיה יחד עם תכונותיו של אביו עקיבא שהיה רומנטיקן.

(מתוך ויקיפדיה)- חנה רחל ורברמאכר נולדה
בעיירה לודמיר שבאוקראינה והייתה בת יחידה להוריה. הוריה מתו בצעירותה
והיא ירשה ממון רב מאביה שהיה סוחר. דבר זה העניק לה עצמאות כלכלית.
בשלב מסוים החלה לנהוג באדמו"רות, ללמוד תורה ולקבל בקשות מאנשים
שפנו אליה - בעיקר בני המעמד הנמוך. ההנהגה הדתית לא ראתה זאת בעין
יפה והאדמו"ר רבי מרדכי מצ'רנוביל הורה לה לחדול ממנהגיה ולהתחתן. לפי
חלק מהמסורות התארסה ואולי אף התחתנה, אך הקשר לא עלה יפה והיא
נפרדה במהרה מבעלה. משגברו הרינונים אחריה עלתה לארץ ישראל, כנראה
בערך בשנת 1860 על רקע עליות אחרות של חסידים באותה תקופה.

בירושלים המשיכה חנה רחל לנהוג מנהגי אדמו"ר חסידי - התעטפה
בטלית, הניחה תפילין, ערכה מדי שבת סעודה שלישית לחסידיה בביתה
שבשכונת מאה שערים, לימדה תורה, אמרה מאמרי חסידות והעניקה ברכות.
חנה רחל נהגה להתפלל עם נשים אחרות בכותל המערבי ובקבר רחל. לפי חלק
מהעדויות אף עסקה בקבלה מעשית. נפטרה ככל הנראה ב- (1888) ונקברה
בבית הקברות בהר הזיתים בשנים האחרונות הפכה דמותה לסמל בעיני
תנועות המקדמות את מעמד האישה ביהדות. על חייה נערכו מספר מחקרים,
ויוספה אבן שושן כתבה מחזה בשם "הבתולה מלודמיר" שהועלה בתיאטרון
החאן

לפי סברה מסוימת חלק מהמוטיבים במחזה "הדיבוק" נלקחו מדמותה.
ועדת השמות בעיריית ירושלים החליטה לקרוא על שמה רחוב בעיר. בעקבות
התנגדות החרדים לשם "הבתולה מלודמיר" נקבע ששם הרחוב יהיה "חנה רחל
מלודמיר"

ילדיו ונכדיו של יוסל לגביהם קבל מיכה פרטים מבני המשפחה.

1. שושנה

שושנה וורטמן -נולדה ברחוב חב"ד 1 בירושלים שם התגורר יוסל- (יתכן
שזו הייתה חצר החזקה של עקיבא נייפלד-הסב). למדה כנראה בבית"ס
אוולינה דה רוטשילד תוך העלמת עין של אביה. שלטה בשפה האנגלית
ובזכות זאת התקבלה לעבודה בבית"ח הדסה בתל אביב כמזכירה ועבדה
שם במשך כארבעים שנה. עד שנות ה-60.

למטה שושנה וחברותיה בפורים.

למעלה,

שושנה התלמידה בתחפושת אחות, ולאחר נישואיה

(התמונות נמסרו על ידי הנכד בנצי אמיתי)

רחוב חב"ד 1 בעיר העתיקה -שם נולדה שושנה. יתכן שכאן התגורר גם עקיבא. לפי סיפורי המשפחה -על הגג גידלה הסבתא חיה צמחי נוי. וממול דלת הכניסה היה בית המלאכה של עקיבא.

היום הכניסה ממול אטומה.

שושנה נישאה לקצין משטרה אהרון וורטמן שהגיע ארצה באמצע שנות ה-20 של המאה שעברה שרת במשטרת המנדט ואחר כך במדינת ישראל.

בעיתונות ההיסטורית מופיע שמו של אהרון פעמים רבות וניכר כי היה קצין חרוץ, מוכשר ואמביציוזי שהגיע להישגים לא מעטים .

השאיר ספר בכתב יד שטרם פורסם.

דודו גדליהו אמתי היה משך שנים מורה לספרות חיבר תרגום ועיבד עשרות ספרים ואפילו תרגם את ספרי טרזן לעברית.(כנראה מרוסית).

אליעזר בן יהודה הוא שהציע להם לשנות את שם המשפחה לאמיתי.

שושנה דאגה לשיפוץ קברי המשפחה אחרי מלחמת ששת הימים.

שושנה הייתה לפי עדות הנכד בן ציון אשה עליזה מאד, מן העיתונות ניתן ללמוד שעסקה גם בפעילות התנדבותית בעיתון "דואר היום" מיום 31/7/1929 מופיעה שושנה כפעילה ב"אגודה למען ילדים חרשים ואילמים"

הקצין וורטמאן העיד

ריכוזי 162 מחוך 800 תיקים של תיקוני גיל, שבהם הגיע הפרש החי-קונים ל-7 עד 12 שנה, — אמר קצין המשטרה א. וורטמן, בעדותו אחמול בבית המשפט המחוזי בתל אביב בהמ-עך בירור משפטם של מ. אלופי, ה. בויאר וש. אהרונים, הנאשמים ב"תיקוני גיל".

העד סיפר, כי למשטרה הגיעו שמור-עות, שמשחו "מחרחש" במשרד מירשם התושבים בקריה: העד עבר על כ-800 תיקים של תיקוני גיל והתרכז ב-162 מהם, בהם היו תיקוני הגיל בולטים ביותר. התיקונים היו בעיקר אצל יוצאי צבא והפרשים בגילים המתוקנים היו בין 7 ל-12 שנה. רוב העדים להזכחת הגיל המתקן בתיקים, שהובאו למשפט זה, נשפטו על שבועת שקר, למאסר חודש ימים, ואחדים מהם נשפטו בעד א-תה העבירה יותר מפעם אחת. העד גבה במשטרה את העדויות מהנאשמים.

אחד מקטעי העיתונות הרבים שספרו על פועליו של איש המשטרה אהרון וורטמן

לשרה ואהרון נולדו שלושה ילדים: אברהם שהיה עו"ד, יוסף צבי (ע"ש הסבא יוסף) ואחריו שמחה.

לדברי הבן יוסי טפלה שושנה באם חנה-דבורה שהייתה חולה ועיוורת, עד לפטירתה.

שושנה ואהרון קבורים זה לצד זו בבית הקברות בנחלת יצחק.

אברהם למד בבית חינוך בתל אביב ואחר כך בגימנסיה הרצליה היה עו"ד עבד שנים רבות בפרקליטות המדינה התגורר ברמת גן נישא לבת יהלומן עתיר נכסים מבלגיה.

יוסף-צבי שרת בחיל האוויר. לדבריו היו ליוסל בנים שהיגרו לדרום אמריקה.

פעם נוצר קשר עם בנו של אחד מהם שהגיע מארגנטינה או מברזיל בשנת 1963/64.

הוא הגיע לביקור נוצר קשר כלשהו אולם קשר זה התפוגג. (יתכן ומדובר במשפחת חיים איצ'ה ומי יודע -אולי אפילו נפתלי).

2.שרה -צירל (צירל וינקלר הייתה סבתו של יוסל-אמה של חיה)

א. בת אסתר

ב. בת-סימה -נישאה ליעקב הוכמן. שעלה לארץ בגיל 3 ב-1903
על פי ספרו של יהושע בן אריה (ירושלים 1939)-ניגן יעקב בתזמורת המשטרה
המשפחה עזבה את ירושלים בתקופת מלחמת השחרור
נולדו להם ארבעה ילדים:

1.שמואל הוכמן (הרם)

מרכז מידע פלמ"ח

חברי הפלמ"ח

הרם (הוכמן) שמואל (שמוליק)

בן יעקב וסימה

נולד ב- ירושלים, ישראל

ב- 31/ 5/ 1924

גויס ב- 1941

שרת בפלמ"ח

ב-הגדוד הראשון

ב-פל"ו

ב-פל"ם

תפקיד אחרון: מפקד פלוגה - מ"פ

שוחרר ב- 1949

קורות חיים:

שמאל נולד בירושלים ב-31 במאי 1924 להוריו סימה ויעקב גדל בירושלים עד גיל 17, בי"ס יסודי - תחכמוני, תנועת נער - "מחנות העולים", תנועת נער - "מכבי צעיר", תיכון בגרות בגיל 17 התגייסות לפלמ"ח. שנת 1941 לפלוגה ו' הירושלמית. בין תפקידיו הרבים היה: מד"ס בקורס מכ"ם של קבוצת חברי ההגנה במצרים שהתקיים בקיבוץ מנרה. מדרך בקורס מדסי"ם בחפיצה מד"ס בקורס הכנה לסזון - מדרך לקרב מגע. ריכוז קורסי הספורט של פלוגה א' ופלוגה ו'. השתתפות בפעילויות/מבצעים: השתתפות בסזון, שחרור מעפילי עתלית - היה בין 6 מורדי הזקיפים. אחראי על הורדת זקיפים במשטרת שרונה. השתתפות פעילות נגד הבריטים - ליל הרכבות, חיסול קצין המשטרה הבריטי - בחס. קורס הכנה למלווי אניות. ליווי אניות מעפילים לארץ. שליחות לאיסלמה וצרפת כמפקד מחנה עולים להכנת העולים לקראת עליה. ליווי אניית מעפילים "מדינת היהודים" שנשלחה לקפריסין לאחר תפיסת האניה ע"י הבריטים. בקפריסין - מפקד מחנה 70. במלחמת העצמאות: השתתפות בליווי השיחות בקו ירושלים - תל אביב. מפקד יישוב עטרות בחטיבה הירושלמית. מפקד פלוגת הנחיתה הימית בכפיפות לחיל הים. השתתפות באחת מ-2 הנחיתות הימיות במצרים, ופיצוץ מעברי מים וגשרונים. פעילות לאחר מלחמת העצמאות: פעילות בצה"ל - המשך בנחיתה הימית, גדנ"ע - הכנת חוברות הדרכה בפעילויות הגדנ"ע, מפקד 2 מחוזים קורס מ"פ. קורס הכנה לקורס מגדי"ם. קורס מגדי"ם. מפקד גוש עכו בפיקוד צפון. מפקד גוש חדרה בפיקוד צפון. קצין אג"ם בהגמ"ר במצרת - פיקוד צפון. פציעה בסיוור מבצעי בגליל. נכה צה"ל משנת 1957. מגורים לתל אביב. שחרור עקב פציעה ב-1957. שיוך לאגף השיקום במשרד הבטחון. 1961-1989 - בנק לסחר חוץ/בנק הבין לאומי בראשון לציון. 1954 - גישואין לדליה. 1956 - בת בכורה - טל. 1959 - בת שניה - שחר. 1967 - בת שלישיית - שלומית. תחביבים - צילום, נגרות, טיולים, מוסיקה קלאסית, גידול כלבים, קריאה, מחשבים. חוגים וקורסי העשרה בתחום היסטוריה, תנ"ך, צילום, נגרות, מחשבים. שמואליק הרם מתגורר בגני יהודה.

2. איציק הוכמן-נהרג במלחמת השחרור בקרב על משטרת צפת

סרן
הוכמן, יצחק-זאב

בן סימה ויעקב, נולד ביום ג' בשבט תרפ"ו (18.2.1926) בארץ. לאחר שסיים את לימודיו בבית-ספר תיכון הצטרף לקבוצת-הכשרה של "המכבי הצעיר" ברמת דויד במסגרת הפלמ"ח. במסגרת זו עבר קורס מ"כים והועבר כמפקד כיתה לגבעת חיים. לאחר שעבר גם קורס מ"מים שירת כמפקד מחלקה בגבעת חיים. היה חבר קבוצת "הסוללים". נשא בלבו חזון התיישבות קיבוצית ועבודה. חביב על חבריו ומכריו הרבים ומן המפקדים הצעירים המעולים ביותר בפלמ"ח. בשרתו בחטיבת "יפתח" עם פרוץ הקרבות בגליל העליון, הועבר לשם כמפקד פלוגה וכעבור זמן קצר נעשה סגן מפקד הגדוד. הוא ניהל את ההתקפה על זוק, הגן על להבות הבשן ותפס את גבעת חלסה כשעברה השיירה לעמיר. פלוגתו איבדה מיטב אנשיה בהתקפה הראשונה על נבי יושע שנכשלה. מאורע זה השפיע עליו מאוד. בעלותו לצפת, להיות בין מפקדי הקרב לשחרור העיר, נטל על עצמו אחת המשימות הקשות ביותר - כיבוש המשטרה העירונית. בכיבוש זה, שהיה כרוך בקורבנות מרים, נפל ביום א' באייר תש"ח (10.5.1948) כשהוא פורץ בראש אנשיו לכבוש את מצודת האויב. יצחק-זאב הובא למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי בצפת.

3. שני בנים שנפטרו בצעירותם.

3. רחל-לאה-(רחלייקה)

נישאה למשה דוד גרנובסקי בשנת 1912 לאחר מכן שינה שמו לדב פרל בהמשך להסברינו בתחילת הכתבה. דב פרל בן זאב נולד ב-1887 נפטר ב-

1980 הגיע לארץ בשנת 1905 עבד שנים רבות בקליה. דב היה איש ספר משכיל התפרנס מבית מלאכה לחרטות.

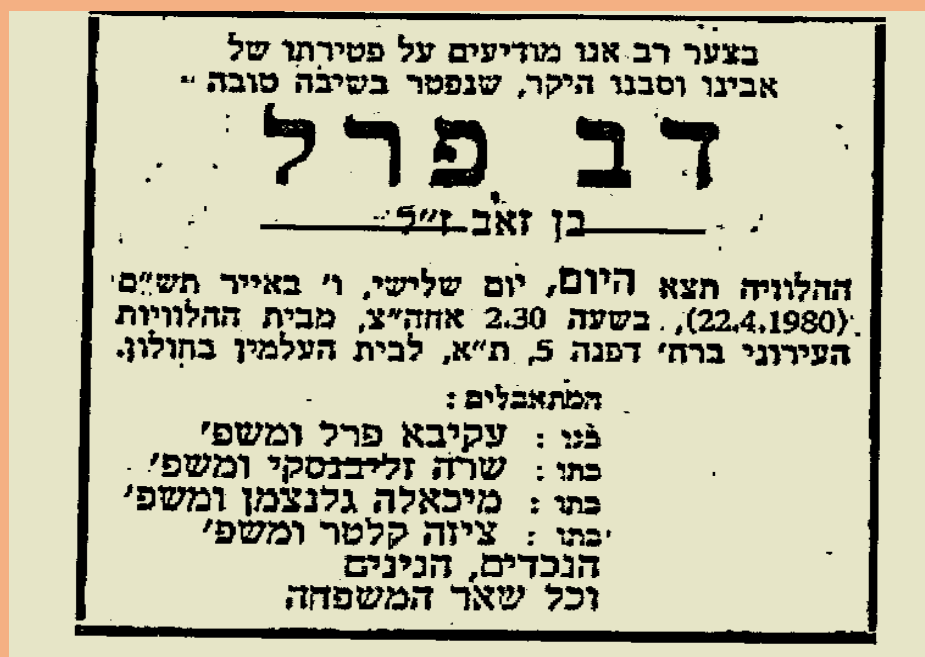
יש לציין כי דב פרל ששמו המקורי היה משה דוד גרנובסקי בן זאב שמר על שם אביו "זאב" (ראה הודעת האבל למטה) כמו כן שמר גם על השם "משה" וכאשר נרשמה הבת שרה לנישואין בשנת 1941 נרשם האב בשם משה דב. (הודעה הופיעה בעיתון "הצופה").

רחל לאה = סבתא רחל = נפטרה ב-1959

שלומית לוי נכדתם של יוסף -חיים וחנה פרל זוכרת את הביקורים אצל רחל- לאה לאחר הטיפולים שהייתה עוברת בבית החולים היא מציינת את טוב ליבה וזוכרת כיצד אהבה לעמוד על כיסא ולצפות בתנועה בכיכר דיזנגוף מחלון ביתה.

שוש צוריאל מספרת שרחל שומכר הייתה מתחלפת בדירה של רחל -לאה בזמן שמשפחת שומכר התגוררה בשיכון "המקשר" אלה נסעו לים בתל אביב ואלה לירושלים -עיר נערוותם.

נולדו להם שלוש בנות ובן.

1. עקיבא פרל היה בפלמ"ח השתתף בכל הקרבות בנגב.
2. שרה זליבנסקי

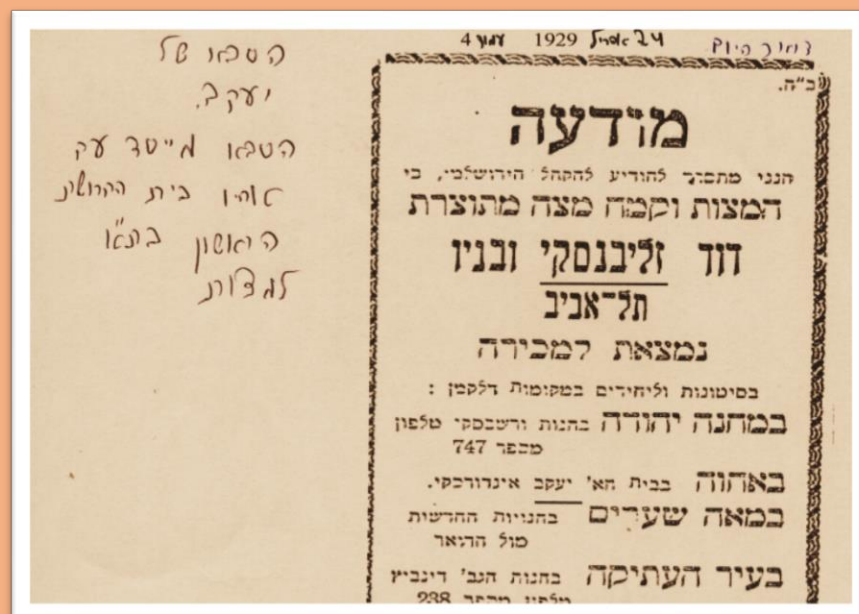
בנותיה: מירה, תמי וחנה הרצמן

חנה הרצמן אשת מיחשוב מרכזית בשרות המדינה משך שנים רבות.

האבא יעקב זליבנסקי היה שחקן מצטיין בשנות ה-30 ב"מכבי תל אביב" ובנבחרת ארץ ישראל גם שני אחיו היו שחקני כדורגל בולטים היה צאצא ישיר של מייסד מפעל המצות זליבנסקי. יעקב היה עד לרצח ארלזורוב והעיד בבית המשפט על הדברים שאמר ארלזורוב לאחר שנפגע ("דואר היום" 29.9.1933)

עיתון "המשקיף" 2/4/1941

3. מיכאלה גלנצמן- ילדיה: בתה -שרונה סנופקובסקי

בן-זאביק

4. ציזה קלטר

סיימה לימודיה בביה"ס לאחיות שליד בית החולים "הדסה" בירושלים בשנת 1949. הייתה בעלת עמדה והשפעה בחדרי הניתוח בכל הארץ. את חדרי הניתוח בבית החולים "שיבא" ניהלה במשך למעלה מ-20 שנה. נישאה למנתח החזה יהודה קלטר שאף הוא היה איש פלמ"ח בעברו.

מתוך מגזין עובדי בית החולים "שיבא" אפריל 2014

ציזה קלטר ז"ל

מעמודי התווך של תל השומר

נב' ציזה קלטר הייתה מעמודי התווך של בית החולים תל-השומר ובהמשך שך של המרכז הרפואי ע"ש שיבא. היא ניהלה במשך 28 שנים, החל ב-1962, את חדרי הניתוח של בית החולים, כאשר הייתה הסמכות העליונה במדינת ישראל לתפעול חדרי ניתוח.

ציזה נולדה בישראל בשנת 1927. תוך כדי לימודיה בבית הספר לאחיות עשתה קורס השתלמות בחדר ניתוח וסיד לאחר מכן, בזמן היותה תלמידה בבית הספר לאחיות, נשלחה להקים חדר ניתוח עם הצוות הרפואי של חטיבת הראל במגור אברגוש ונשארה שם עד אחרי קרב לטרון. ב-1950 התגייסה לצה"ל ונשלחה כאחות חדר ניתוח לבית החולים הצבאי 5, הלא הוא בית חולים תל-השומר, שהפך לימים למרכז ע"ש חיים שיבא. שם התפתחה והפכה לרמות מרכזית בסיעוד, זאת במקביל לזיהה של ז"ל, וניהלה ביד רמה את חדרי הניתוח.

ציזה הייתה יועצת קרפ"ר לענייני חדר ניתוח. לאחר מלחמת ששת הימים נטלה על עצמה לארגן את חדרי הניתוח בעזה ויהודה ושומרון ובהמשך הפכה ליועצת למערך חדרי הניתוח לשעת חרום.

עם פרישתה בשנת 1985, כתב לה מנכ"ל משרד הבריאות דאז, פרופ' דן מיכאלי וז"ל: "ההיכרות שלנו משתרעת על פני כ-30 שנה – הן בבית חולים תל-השומר הקטן ואחר כך במרכז הרפואי הגדול ע"ש שיבא והן בצה"ל בתקופות שונות. משך כל השנים הללו ריכזת למעשה חלק גדול מאוד מה עבודה של התכנון, הארגון וההתכוננות של המערך הכירורגי בארץ, במיוחד באשפוז הממשלתי ובמערכת הצבאית של חיל הרפואה".

שמענו שתי גרסאות על מקור שמה של ציזה :

"דמות מרכזית בסיעוד"

לפי ענת בתה של ציזה הרי לפי הסיפורים ששמעה הייתה זו רבנית (ספק אם יהודיה במקורה), שהבטיחה לרחל –לאה על פי חלום שחלמה- שההיריון עם

ציזה -שהיה קשה -יעבור בשלום. ייתכן ומדובר בחותנת של מוטל -המבשלת הגיורת - שהבטיחה זאת, מאחר ששאפה –אפילו בחלומה-להנציח את שם ציזה –אשת הרב מוטלה.

או שאולי ציזה- חנה (אשת הרב), היא בעצמה, נגלתה בחלום והבטיחה את ההבטחה ועל כן נקראה התינוקת על שמה.

יש לזכור שבעלה ובני משפחה אחרים של רחל –לאה היו מחסידיו של הרב מוטל"ה טברסקי.

לציזה שני ילדים: ענת קלטר- פרבר- רופאה.

דני קלטר -מורה . טייס לשעבר מכיר את נכדיה של רחל שומכר (מש' מיינרט) ולא ידע שהם למעשה קרוביו (סבתו רחל –לאה וסבתם רחל שומכר היו בנות דוד מדרגה ראשונה).

וכבר סיפרנו כיצד היו השתיים מחליפות ביניהן את דירותיהן בעונת הקיץ.
(ראה פרק על רחל שומכר בספרנו על סבתא פנינה. עמ' 238-244. בעמ' 243 צילום שלושת הנכדים הטייסים.)

4.חיים-איצ'ה

שמו מוכר במשפחה אך לא יודעים עליו דבר ואולי הוא האח שנסע לברזיל ועסק שם בענייני בדים.

סוף דבר

חפשנו את נפתלי והוא טרם נמצא, במקומו למדנו פרטים מרתקים נוספים על המשפחה.

את נפתלי נמשיך לחפש ומי יודע אילו הפתעות מצפות לנו .

**האם יתכן שנפתלי נייפלד פשוט שינה את שמו וצאצאיו נקראים היום
גרנובסקי או אולי אפילו טברסקי. או שמא מצאו מקלט בביתה של ה"בתולה
מלודמיר"**

?